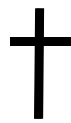

L É P C S Ő K

XIX. évfolyam 5. 6. szám

2019. május 5.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

**A tartalomból: Az igazság szeretetben való átadása
Eucharisztia és Szentlélek
Vigasz a bajban
Minden rajtad múlik!
Visszahozható a házasság
Ilyen hatással van az imádság a vére**

Szentmise szándékok május hónapban

1. +Hornyai József évf.
2. +Kriger Mihály, felesége +Ilona és összes +Hozzá tartozó
3. +Rapavi József
4. Hálából születésnapon
5. Gróf Mihályné +Berta Julianna, +Férje és +Szüleik (9.00)
- (11.00)
- +Madarász Jánosné, +Férje és összes +Hozzá tartozó (19.00)
6. A "Fájdalmas anya" rózsafüzér csoport (Toldi Ferencné) élő tagjai
7. A "Fájdalmas anya" rózsafüzér csoport (Toldi Ferencné) +tagjai
8. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért
9. Hálából égi Édesanyánknak
10. +Hajósi Károly
11. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
12. +Mária, +István, +Erzsébet és összes +Hozzá tartozó (9.00)
- (11.00)
- +Kuti Imre, neje +Bauer Mária, +Ica és +Hozzá tartozók (19.00)
13. .Az "Üdvözítőnk anyja" rózsafüzér csoport (Fera Istvánné) élő tagjai
14. Az "Üdvözítőnk anyja" rózsafüzér csoport (Fera Istvánné) +tagjai
15. +Oravetcz Mihály, neje +Anna, menyük +Tünde és +Hozzá tartozóik
16. +Szilágyi Lőrinc plébános 5. évf.
17. +ifj. Balcsók János, +Szülei és +Nagyszülei
18. +Dr. Tihanyi József 7. évf., és +Szülei
19. +Ellenbacher Mihály, +Szülei és összes +Hozzá tartozó (9.00)
- (11.00)
- (19.00)
20. A Szűzanya tiszteletére
21. A "Szent Anna" rózsafüzér csoport (Heik Istvánné) élő tagjai
22. A "Szent Rita" csoport élő tagjai
23. Hálából a Szűzanya tiszteletére - házassági évfordulón
24. +Vágó János, neje +Rusznay Julianna és összes +Hozzá tartozó
25. +Mikó István, +Benkó és +Mikó szülők és összes +Hozzá tartozó
26. *Az egyházközség májusban +Hívei* (9.00)
- (11.00)
- +Szalai János és +Szülei (19.00)
27. +Ruzsai Pál, neje +Fogd Julianna, +Gyermekeik, +Unokáik és összes +Hozzá tart.
28. A "Szent Anna" rózsafüzér csoport (Heik Istvánné) +tagjai
- 29-30.
31. A családi békéért

Jézus Krisztus feltámadása után azt a parancsolatot hagyta tanítványaira, hogy az egész világot tegyék Krisztus követőivé. A missziós parancsolat fontossága ma sem változott. Soha nem volt a világnak ennyire égetően szüksége arra, hogy evangelizálják, mint ma. Lelkek milliárdjainak üdvösségéről van szó, mely nagyrészt azon dől el, hogy az Egyház sikeresen evangelizálja-e őket.

E nagy felelősség mindenképpen önvizsgálatra hív minket: mindent megteszünk-e azért, hogy a lehető legtöbb lelket mentjük meg? Az Egyház ugyanis mi vagyunk.

A második vatikáni zsinat környékén a katolikus Egyház felismerte, hogy az evangelizációhoz más eszközök kellenek, mint ez idáig, a felgyorsult szekuláris világ ugyanis egyre süketebb az igaz evangélium meghallására. Egy nyitottabb Egyházat képzeltek el, mely nem merev és elzárkózó, hanem képes megtalálni a párbeszédet a világgal, és képes vonzóvá tenni önmagát a szekuláris világ számára is.

E feladat igen nagy kihívást jelentett és jelent ma is az Egyház számára, hiszen a világ mindig is gyökeresen ellene mondott annak, amit az Egyház tanított és tanít. A párbeszédben való nyitásban pedig benne rejlik annak a veszélye is, hogy a világgal folytatott párbeszédben az Egyház elveszíti eredeti identitását.

A ma katolikus Egyháza már nem ugyanaz, ami 50 évvel ezelőtt volt.

Mit sikerült tennie az Egyháznak az elmúlt 50 évben? Sikeres volt-e az evangelizációja? Biztos indikátora ennek nem az, hogy többen ülnek-e ma a templomok padjaiban, mint 50 éve, hanem az, hogy ez idő alatt hány lelket vezetett el az Egyház az üdvösségre. Ez sajnos emberi szemmel nehezen megítélhető, mondhatni a Mennyei Atya privilégiuma.

Munkánk sikerességét lemérni tehát nem tudjuk, de a feladatunk továbbra is az, hogy a tévelygő lelkeket elsegítsük az üdvösségre. Jézus is azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Az Egyháznak ma ugyanez a feladata.

Az evangelizációhoz a párbeszéd elengedhetetlen, de ezen kívül két nagyon fontos pillére van még: az igazság sértetlen módon való továbbadása, és Isten megmentő szeretetének közvetítése, ha úgy tetszik átadása. E kettőt kell megismertetnünk a világgal.

Hány katolikus hívő teszi ma ezt? A katolikusok ma csak a tanításról vitáznak egymással, és a lelkek megmentése már nem szívügyük - mondhatják a kritikus nyelvek. Ha a mai Egyház egyes részeit nézzük, egy olyan kép tárulhat elénk,

ahol a hívek az igaz tanítást csupán védik, de azt nem viszik el az evangéliummal együtt azoknak, akik azt még nem ismerik. Ez kicsit arra a példázatbeli szolgára hasonlít, aki a kapott egy talentumot inkább elásta, mintsem, hogy kamatoztassa. Az Egyház egyik legfőbb talentuma az, hogy megmutassa az Isten világosságát a sötétség számára. Nekünk valóban nyitni kell a világ felé, s nem is biztos, hogy elsősorban a párbeszéd útján, hanem úgy, hogy nem rejtjük el fényünket a világ előtt. Nem biztos, hogy első lépésként ki kell menni az Egyházból, s oda boldog boldogtalant behívni, hanem ki kell nyitni ajtóinkat úgy, hogy onnan láthatóan áradjon a fény.

Ki kell menni az Egyházból és meg kell keresni azokat is, akik nagyon távol vannak, de ezt soha nem úgy, hogy csak őket hallgatjuk meg, elsősorban nekünk kell, hogy legyen mondanivalónk. Csak olyan megingathatatlan felnőtt katolikus identitással rendelkező hívek mehetnek viszont ilyen misszióba, akikről tudjuk, hogy soha nem hódolnának be a világ kíváncsai előtt. Az igazságon kívül a világosság legfőbb közvetítője pedig maga a szeretet, mert Isten maga a szeretet. Talán ez hiányzik ma legjobban az Egyház evangelizációjából. Nagy probléma ez, mert ha a szeretet elvész, nem marad semmi, ami az embereket Krisztushoz vonzza. A gonosz ezalatt kihasználva az időt hamis szeretettel és tévtanításokkal próbálja megnyerni a megváltásra várókat.

A megtérésre váró bűnösnek nem az Isten Tízparancsolatát kell először felmutatnunk, hanem a Krisztus keresztségét. A megváltásra váró embernek el kell mondanunk, hogy annak ellenére, hogy ebből ő semmit nem érez, Isten élete minden nehéz pillanatában mellette volt. Arra várt, hogy kinyújtsa felé a kezét, hogy segíthessen rajra, hogy kihozza őt a sötétségből és a rabságból. El kell mondani nekik, Isten annyira szereti őket, hogy az egyetlen ártatlan Bárányt, Fiát hagyta feláldozni azért, hogy nekik életük legyen, és el ne vesszenek.

Isten azt várja ma minden igazságot ismerő gyermekétől, hogy az ő igazságát és szeretetét minden emberhez tisztán elvigye. Nem az a szeretet, ha a másikat minden bűnös nyomorúságával együtt bevonszoló az Egyházba. Szeretni lehet a bűnös embert is igazán, de az ő régi életével és bűneivel szemben nem lehetünk befogadók. Ahhoz, hogy valaki az Egyház szívéhez méltón eljusson, meg kell tisztulnia. Az Egyháznak segítenie kell a hívőt e tisztulási folyamatában. A régi élettel való felhagyással és új élet kezdésével. Megmenteni valakit azt jelenti: Isten szeret, nem akarja, hogy elvesz, ha meg akarsz menekülni, bűneidet el kell hagynod, régi életeddel fel kell hagynod, s ezután Isten fog megerősíteni abban, hogy az új életben járjass.

A világ ma éhezik és szomjúhozik Isten után. Vigyük el hozzájuk Isten valódi szeretetét és igazságát!

Krisztus szeretete tarthat meg egyedül!

Sokféle szeretetet megismerünk életünk során. Gyorsan elmúlót, hosszan tartót, érdekszeretetet, öröknek tartott, de mégis mulandót. Amíg tart a szeretet, biztonságot ad, reménységgel tölt el. A gondok nem tűnnek oly nagynak és elviselhetetlennek, a nehézségek könnyen legyőzhetőnek tűnnek.

De amikor megtörik a szeretet, amikor elmúlik, amit öröknek érzünk, az üresség, csalódottság, reményvesztettség érzése tölti be életünket. Aminek eddig értelme volt, az értelmetlenné válik, ami megoldhatónak és legyőzhetőnek, az megoldhatatlan lesz és erőnkön felüli. A csalódottság, a csalódás keserű szájíze marad bennünk és nehéz felállni, nehéz továbblépni, mert az emberi szeretet mulandó és törékeny dolog. Egyik nap még van, számíthatunk, építhetünk rá, a másik nap pedig már meg is szűnhet, mint ha nem is létezett volna. Krisztus szeretete azonban merőben más, mint az emberé. Törhetetlen és múlhatatlan. Olyan szeretet, melyre bátran építhetünk, életünk legnehezebb perceiben is velünk van. Mert Krisztus szeretete olyan, amely túlélte az emberi lét minden szakítópróbáját, kinyilvánítva számunkra ezzel örök voltát. Benne rejlik az Isten mindent átfogó teljességének megismerése. Ez a szeretet vezethet el egyedül az Atyához, általa nyerhetünk békességet, megbékélést, reményt és az újrakezdés lehetőségét. Kapaszkodjunk bele ebbe a mentő szeretetbe, mert egyedül erre építhetjük fel életünket és jövőnket. Egyedül ez menthet meg bennünket!

Szabadon bűn és erény közt választhatni, mily nagy eszme, s tudni mégis, hogy felettünk pajzsul áll Isten kegyelme. (Madách I.)

Hozzád emelem, Uram, lelkemet, Istenem, benned bízom, ne szégyeníts meg! Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Ifjúkorom vétkeit ne idézd fel, bűneimről ne emlékezzél meg!

Igazságod és hűséged őrizzen engem, mert én benned reménykedem. Emlékezzél meg, Uram, irgalmadról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak! (Zsolt 25)

Ismerjétek meg Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. (Ef 3,19)

Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus idei programjai

Máj. 08. - 11.

90 ország kül-

döttjének plenáris ülése

Jún. 3.- szeptember 3.

Kiállítás a Pesti Vigadóban: az 1938-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus emlékezete

Jún. 10.

Karizmák ünnepe Máriaremetén

jún. 22. 15.00 – 24.00

Világméretű szentségimádás Úrnapja szombatján

Szept. 21. 14.00 – 20.00

„ForrásPont” - ifjúsági Eucharisztikus nap 15-30 éveseknek (BOK Csarnok Bp. Dózsa György út 1.)

Okt. 29. - 2020. jan. 6.

Az Oltáriszentség tisztelete (Pesti Vigadó)

Nov. 23.

Világméretű szentségimádás Krisztus Király előestéjén

Nov. 26. - 28.

Eucharisztikus Pasztorális Konferencia

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nyitó szentmiséjével kapcsolatos kérdések és válaszok (A nyitómiséről általában; Az elsőáldozásról; Utazásról) megtalálhatók a templomi hirdetőtáblán.

Ha a szentmise után szeretnénk még inkább mélyíteni a kapcsolatot Istennel, az alábbi ima segíthet ebben.

Hálát adok neked, szentséges Uram, mindenható Atyám, örök Isten, hogy engem, méltatlan bűnös szolgádat, nem saját érdemeim szerint, hanem egyedül csak irgalmad jóvoltából, eltöltöttél Fiadnak, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak drága testével és vérével. Esedezem hogy e szentáldozás üdvös közbenjárás legyen a bocsánatra. Szolgáljon nekem a hit fegyverzetéül, és a jó akarat pajzsául. Legyen vétkeimnek megsemmisítése, a rossz kívánságoknak és bujaságnak kiirtása, a szeretetnek és béketűrésnek, az alázatosságnak és engedelmességnek, és minden erénynek öregbítése; mind a látható, mind pedig a láthatatlan ellenségek incselkedései ellen erős védelem; mind testi, mind lelki indulataimnak tökéletes lecsendesítése; hozzád, egy és igaz Istenhez erős ragaszkodás, és kimúlásom boldog befejezése. Kérlek, hogy engem, bűnöst, azon kimondhatatlan vendégségbe vezetni méltóztassál, hol te, a te Fiaddal és a Szentlélekkel szentjeidnek igazi fénye, teljes kielégülése, örök vígsága, legnagyobb gyönyörűsége és tökéletes boldogsága vagy.

Amen.

MÁJUS, SZÜZ MÁRIA HÓNAPJA

Rómában a 19. század elején keletkezett az a szokás, hogy május (illetve pünkösd) havát Mária tiszteletére szentelik a jámbor hívek. VII. Pius 1815. április 21-én kelt apostoli iratában hagyta jóvá ezt az ájtatossági formát. A tavasz zsenge virágaival fölékesített Mária-oltár előtt esedeznek a hívek az irgalom anyjához, hogy hatásos közbenjárása által eszközölje ki Istennél a szárandó tévelyekre vetemült emberek hitetlenségének, könnyelműségének és Isten iránti hálátlanságának megszűntét, s nyerje meg Isten irgalmát a világ bűn sötétségétől elvakított fiai számára. Aki körülményei miatt nem mehetvén mindennap templomba, otthon végzi ez ájtatosságot, az saját lakában egy Mária-képet virágokkal fölékesítve, alkalmas helyre állít. Az ájtatosság Szent György hava 30-án nyitattik meg a Szentlélek segítségül hívásával.

Divinum

*(Részlet: Officium
1920.)*

Az „Üdvözlégység Mária” a legerősebb fegyver, mely a gonosz szellemeket megfutamítja, Isten népének ellenségeire lesújt, a tévedéseket megsemmisíti. Az „Üdvözlégység” mindenfajta kegyelemmel tölt el minket, megörvendeztet a mennyet, megújítja Mária örömét, és elősegíti a Szentháromság tiszteletét. Az első „Üdvözlégység” után, amit Gábor arkangyal imádkozott, jött létre a legcsodálatosabb isteni mű, Isten Fiának megtestesülése; minden Üdvözlégység még most is sok kegyelmet vonz le a mennyből. És mily sok Üdvözlégységet imádkozunk a rózsafüzérben! Az áldások mily kincseit ígérte a Boldogságos Szűz mindazoknak, akik ezt a mennyei imát áhítattal végzik! Állítsd mindig szemed elé Jézus Krisztus titkait, és szemléld azt Szűz Máriával egyesülten. Fontold meg, hogy Jézus mindent érted tett és szenvedett el. Szűz Mária Isten képét tükrözi vissza, mert egészen hasonló hozzá: az igazság Napjának ragyogó fénye tündöklök lelkében. „Mert ő az örökkévaló világosság fényessége és az Isten dicsőségének homály nélküli tükre és az ő jóságának ábrázolata.” (Bölcs 7,26) Szűz Mária lelke az erényeknek is tündöklő tükörképe. Visszatükrözi azokat egész élete, mintegy testet vesznek fel az ő személyében. Nagyon fontos dolog tudni, hogy minek is örüljünk. Egy híres német püspök egy egész könyvet írt az örömről, Jézus egy pár szóval jelölte meg az igazi öröm forrását, amikor apostolainak mondta: „Örüljete, mert neveitek fel vannak írva a mennyekben.” (Luk 10,20) Szűz Mária nyitotta meg nekünk az eget. Krisztus által, akit a világra hozott, megnyitotta az örök boldogság honát; azért ő a mi örömünk oka.

Grignon Szent Lajos áhítatgyakorlataiból)

(Részlet)

Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

21. levél

Erővel és szívvel - a káplánkolléga javaslata

Kedves Uramöcsém!

A múltkori levelemet azzal a furcsa jelenettel fejeztem be, amely a nagyrecski plébánia ebédlőtermében játszódtott le az apátúr és Péterfia Pál káplántársam között. Kollégám ugyanis a helyi szokás szerint nem kapott pecsenyét az ebédnél. Nem kapott pedig azért, mert az előtte ülő tizennégy kiszedte előle. Péterfia barátunk erre azután erős hangon kijelentette, hogy most már a délutáni litániát az apát úr végezze el, mert ő nem hajlandó elvégezni. Nem éppen nemes szándékának csúnya befejező mondatául odavágta: „Ha nincsen pecsenye, nem lesz vecsernye!”

Kollégám ezek után bevonult szobájába, magára zárta az ajtót, és ezzel a magatartásával megkezdte a nagyrecski plébánia ügyeinek „rendbehozatalát”. Jómagam temetni mentem és csak visszajövet hallottam meg a fejleményeket. Három órakor beharangoztak a litániára és a sekrestyében a keresztelendő gyerekek egész kórusa visított. Miután a napos káplán, azaz Péterfia kollégám, nem jelentkezett s ajtaján előbb a ministráns gyerekek, majd aztán a sekrestyés és végül Pintes Gergő uram hiába kopogott, nem maradt más hátra, mint az apát urat értesíteni a dolgok fejleményei felől. Az apátúr a hozzá kellő finomsággal úgy tett, mintha csupán félreér-tésről lenne szó, és jó képet vágva az egész keserű üggyhöz, elvégezte a litániát és utána pedig a kereszteleseket.

Vacsorától úgy az apátúr, mint pedig Péterfia kollégám távol maradtak. Az asztalnál a család tagjaival kínos csendben ültünk. Közben-közben ejtettek csak egy-két mondatot az apátúr nővérei és sógora, de ezek csupán az idő változására és hasonló jelentéktelenségekre vonatkoztak. Alig vártam, hogy asztalt bontsanak és aztán a Nagypipába vonulhassak át szokásos asztaltársaságomhoz.

Másnap vasárnap lévén, egész délelőtt el voltam foglalva a templomi teendőkkel és a filia ellátásával. Délre értem vissza, arra az időpontra, amikor „eligazításra” kellett megjelenünk a plébánia irodájában Pintes Gergő kántor uram előtt. Kocogtam Péterfia kollégám ajtaján, hogy szokás szerint magammal vigyem ez alkalomra, de kopogásomra nem válaszolt senki. Magamban indultam tehát az iroda felé, midőn a folyosó ablakán keresztül megpillantottam Péterfia testvéremet az udvaron. A földön térdelt és nagy buzgalommal valami gyerekjátékot eszkábált. Kimentem hozzá és bámulattal láttam társaságát és szokatlan működését. Kukoricacsutkákból zsebkésével és néhány fadarab segítségével játékkocsit állított össze az apátúr nővérenek kisfia számára, aki a földön ülve, nagy érdeklődéssel szemlélte a munkáját. Mellette állott az apátúr másik nővérenek kisleánya, aki pedig kukoricacsutkákból, héjból s kukorica-hajból, spárga és tintaceruza segítségével készített egyszerű kis babát tartott kaijai között.

Amint Péterfia kollégám észrevett, azonnal fölkelte és megindult velem az iroda felé, de előzőleg még hátraszólt a két gyereknek: Panka, Pista! Várjátok meg majd a Pali bácsit, mindjárt visszajön! Addig meg ne mozduljatok innét! A plébánia folyosójára érve, nem állhattam meg, hogy meg ne jegyezzem: Hát magába testvér mi a csu-

da ütött? Gyerekdajka lett? Péterfia homlokát törölgetve, élénk jókedvűséggel válaszolt: Az sem tisztességtelen foglalkozás! Aztán a káplánnak minden jóhoz kell értenie, ami az Isten dicsőségére szolgál.

Miután megkaptuk Pintes Gergőtől az eligazítást, bámulva láttam, hogy a szokásos két flaska bor helyett, amely közül az egyik Pintes Gergő uram hóna alá, a másik pediglen az apátúr elé vándorolt eddig, most három üveg áll az asztalon. Pintes Gergő meg is magyarázta az üvegek eme megszaporodásának célját. Hadvezéri mozdulattal mutatott rá a két üvegre: A két fiaskó közül az egyik a káplánoké! És ezzel a harmadikat a hóna alá fogván, a kettőt Péterfia kollégámnak adta át. Kiérvén az irodából, Péterfia viszont az én markomba nyomta a két üveget, maga pedig az udvar felé tartott. Menjen csak az ebédlőbe, majd én aztán később jövök, mondotta.

Az ebédlőben hamarosan összegyűlt az egész háznép: apátúr, sógora, nővérei és ezeknek nagyobb gyerekei, csupán a két kicsiny és Pétefia hiányoztak. Egy ideig vártunk. Az apátúr már ideges lett, szája szélét rágta és közben-közben hangosakat cupogott. Ez volt ugyanis a szokása olyankor, amikor nagyon dühös volt. Már-már a késedelmeskedők nélkül akartunk leülni az asztalhoz, amidőn feltárult az ajtó és azon belépett Péterfia káplántársam a két hiányzó gyerekkel. Pannit, a kisebbet, karján hozta, akinek viszont a kukoricacsutkából és hajból összeeszkábált baba pihent kacsói között, másik kezével pedig Pistát vezette, akinek nagy gondot okozott a hasonlóképpen kukoricacsutkából barkácsolt kocsi bevonultatása az ebédlő ajtaján. Beérve, Péterfia testvérünk letette a kis Pannit a földre, és ennek első dolga volt, hogy édesanyjához szaladva, bemutassa neki legújabb játékszerét: Nézd csak mamuskám, milyen szép tündérbabám van. A Pali bácsi csinálta. Ki csinálta? - kérdezte tőle az apátúr epésen.

A kis leányka azonban úgy látszik nem vette észre nagybátyjának nem éppen rózsás hangulatát és nem éppen bársonyos hangját, mert hamarosan otthagya édesanyját és Péterfia kollegámhoz szaladva, gyermeki szeretettel és pajtáskodó bizalmassággal hozzá simult. Pista ezalatt hol húzva, hol tolvá, hol pedig emelve, szerencsésen bevezette a csutka-kocsit az ebédlő közepébe és annak spárgáját széke lábához kötözte, majd a kocsit a szék alá tolta. Ezt megtévén Péterfia kollegámhoz futott: Pali bácsi, mondta, jöjjön csak, nézze, milyen nagyszerű kocsiszíne van a fogatomnak. Micsoda Pali bácsizás ez? - szólt közbe ingerülten az apátúr. Jegyezzétek meg, hogy a ti számotokra a káplán úr nem Pali bácsi, hanem főtisztelendő úr.

De igenis kérem, én nékik Pali bácsi vagyok, és az apátúmak pedig Pali öcsém a nevem, felelte Péterfia testvérünk, és az egész nagy társaságot mellőzve, előbb Pistának újtalálmányú kocsiszínjét nézte meg és miután ezt kellőképpen megdicsérte, érdemesítette csak a társaság többi tagjait is néhány jó szóra, amit így vezetett be: aranyos két veréb ez, és szemei szeretettel csillanva pihentek meg a két kicsiny gyermekken. Asztalhoz ültünk és az asztalnál öt embernek a szeme csillogott az örömtől: Péterfia káplántársamé, a két gyermeké és az apátúr két nővéreé, a gyermekek anyjái. Ezek a csillogó szemek azt is jelentették, hogy Péterfia kollegám a két gyermekken keresztül a nagyrecskei plébánia két hatalmasságának: az apátúr nővé-reinek jóindulatát és szeretetét már megszerezte.

Leves után Péterfia kezdte a társalgást. Mintha előző napon semmi sem történt volna, barátságos hangon szólt oda az asztal végéről az asztalfőn ülő apát úrnak: Meg-

néztem, apátúr, a kukoricagórét. Úgy állnak ott a kukoricacsövek, mint a katonák. Soha életemben ilyen rendes kukoricagórét nem láttam. El is határoztam, ha kanonok lennék, elsöktetném az apát úrtól azt, aki ezt a kukoricagórét rendben tartja.

Nem sokat értettem a gazdasági ügyekhez, de hát annyit azért igen, hogy rájöjjek, Péterfia kollégám dicsérete csupán kitalálás volt. De úgy látszik, hogy a dicséretosztogatásnak csupán az lehet ilyen tárgyilagos elbírálója, akit a dicséret nem érint, mert az asztalnál hamarosan reagált Péterfia kollégám szavára az, akit elismerő szava hízeltetően megcirógatott: az apátúr egyik sógora. Hát bizony csak akkor nézte volna meg a káplán úr azt a kukoricát, mondotta, amikor behordták a mihasznák. De rekedtre is ordítottam ám magamat, amíg rendbe hozattam.

És erre diadalmasan nézett jobbra, majd balra. Jobbra az apátúrra, hogy vajon tudomásul vette-e az ő gazdaság körüli érdemeit. Balra pedig élete párjára, az apátúr nővérére, hogy ez pedig megértette-e a káplán dicséretét az ő bokros értéke felől. Végül pedig tekintetét Péterfia testvérünknek szemüveges, barátságosan mosolygó arcán pihentette meg, aki e pillanatban nem is volt olyan durva és követelőző, mint ahogy az előző napi kellemetlensége beígérte.

Ettől kezdve aztán az ebéd a legkellemesebb beszélgetésben folyt le, amelyen az apátúron kívül az egész család részt vett. Sőt, még egy másik lényegesebb változás is történt. Kacsapecsenye volt az ebéd főfogása és midőn a bizony ismét megüresedett tálat Péterfia elé került, az apátúr idősebbik nővére rászólt a cselédlányra: menj ki fiam csak a konyhára és mondd meg a szakácsnénak, hogy azt a két melldarabot, amit félretettem, küldje be. És Péterfia az Urban és oltárnál testvérem, néhány perc múlva két ízletes és ropogósra sült kacsamell előtt tanakodott, hogy melyiket kebelezze be előbb és melyiket csak utána!

Asztalbontás után Péterfia kollégám beállított a szobámba. Miként hadgyakorlatok után a tisztikar megbeszélést tart az események felől, ugyanez következett el a nagyrecski káplánszobámban is. Alighogy helyet foglalt a díványom sarkában és rágyújtott a hosszúszerű pipájára, rátámadtam: Hát maga kollégám így kezdi meg a nagyrecski plébánia ügyeinek beígért rendbe hozását? Úgy, hogy elszegődik gyermekpesztrának az apátúr unoka-öccseihez és beáll talpnyalogatónak sógorához?

Péterfia nagyokat szippantott a pipából és azután magyarázni kezdett. Hát tudja meg, hogy a tegnapi napon a nagyrecski plébánia megjavítása céljából megmutattam, hogy karmaim is vannak, melyekkel karcolni és kellemetlenkedni is tudok. A mai napon pedig bebizonyítottam, hogy szívem is van, amellyel szeretni és egy család életébe belesimulni is képes vagyok. Megmutattam tehát a két lehetséges módon, amelyen a nagyrecski bajokat javítani lehet.

Itt meggyújtotta kialudt pipáját és aztán szippantásaival kétszer-háromszor félbeszakítva mondatait, folytatta: Lássá testvér, a nagyrecski plébánián úgy nem lehet rendet teremteni, hogy az apátúrnak nyakán élősködő rokonságát egyszerűen kidobjuk. Bár higgye el, ez volna az igazán gyökeres megoldás, mert mégis csak lehetetlen, hogy egyházi javadalmainkat léhűtő rokonok hizlalására használjuk föl. De hogyha ezen nem tudok segíteni, hát megnézem, nem tudnék-e a rokonság sorain keresztül úgy odajutni az apátúrhoz, hogy magával együtt bekerüljünk mi is abba a koszorúba, amelyik az ő szívét körülveszi. Mert hát utóvégre az Úr Jézusban mi is rokonok lennénk, hiszen paptársai vagyunk.

Erre újabb rágyújtás következett és újabb magyarázat. Ma délben megtörtem a jeget. Azt már tudom, hogy a két kis gyermeknek az anyja pártfogómmá szegődött és az is bizonyos, hogy az apátúr sógorának jóindulatát is megnyertem. Ma este pipámat és dohányosztómat is magammal viszem a vacsorához, amely után a káplánok részére újabban kiutalt boros fiaskó maradékával egyetemben mindketten az apátúr sógorához fogunk telepedni egy kis kvaterkára. Lehet, hogy az apátúr ma még nem tart velünk, de meg fogja látni, testvér, hogy szép lassan összeemelegedünk, mert jegyezze meg, a barátságos szeretet a legjobb mód.

Türelmetlenkedni kezdtem, mert szokásomhoz híven a Nagypipába akartam tartani asztaltársaságomhoz. Péterfia káplánkollégám észrevette szándékomat és fölkelvén a díványról, letette pipáját az asztalra, hozzám lépve két hatalmas tenyerét a vállamra tette.

Testvér, mondta komoly hangon, amelyből azonban a jóakarát és a szeretet kiért, maga a lejtőre lépett. Én megmondom magának nyíltan, hogy az egész város iszákosnak és korcsmázónak tartja. Ez az út azonban a papot nagyon hamarosan az erkölcsi pocsolyába csúsztatja le. Ma még Bacchusnak szolgája öcsém. Ez se szép, de még nem a legnagyobb baj. Hanem akkor lesz majd a legnagyobb baj, ha Bacchus után a Vénusz jön. Márpedig az is eljön, ha a Bacchus útjáról nem tér vissza!

A Vénusz után aztán a pap földi pokla: az előbbi lelkiismeretfurdalásokban, később pedig apátiában, a hívek megvetésében leélt, és pedig képmutató élet következik. Őszintén elmondtam ezt magának, testvér, mert tudom, hogy okos ember és bennem nem okvetetlenkedő személyt lát, hanem azt a paptestvérét, aki jót akar és önnel együtt közösen örül majd, ha ismét a papi feddhetetlenség útjára tér vissza. Elmondtam ezt önnek, testvér, mert az eljárásnak ez a nyílt és szeretetteljes módját tartom a leghelyesebbnek.

Nem írok most többet, kedves Uramöcsém, mert higgye el, elérzékenyül a szívem, valahányszor erre a plébánosok rémének kihíresztelt, de bölcs és paptársi szeretettel teljes Péterfia Pálra gondolok.

A továbbiakig üdvözli régi híve:

az öreg plébános

EUCHARISZTIA ÉS SZENTLÉLEK - 1. RÉSZ

Pünkösd a Szentlélek kiáradásának ünnepe. A liturgikus évben nem sokkal utána következik Úrnapja, az Eucharisztia ünnepe. Most arról elmélkedünk, hogy mi a kapcsolat a Szentlélek és az Eucharisztia között.

A Szentlélek az az isteni személy, akinek titka a legkésőbb tárult fel az Egyház számára. Pedig a Szentlélek már a kezdetekkor is jelen volt, hiszen a teremtéskor „Isten lelke lebegett a vizek felett” (Ter 1,2). A Szentlélek készítette elő a Megváltó eljövetelét, „ő szólt a próféták szavával”, ahogy a hitvallásban is imádkozzuk. Krisztus emberré válásában központi szerepet játszott: Isten Fia „a Szentlélek erejéből” testesült meg. Az angyali üdvözlésben a Máriának szóló ígéret ugyanis így szólt: „A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje megárnýékoz téged” (Lk 1,35).

Jézus nyilvános működésének kezdetén azt halljuk a szentírásban, hogy „mint egy galamb, testi alakban leszállt rá a Szentlélek” (Lk 3, 22). A Szentlélek kente fel őt, az ószövetségi prófétákhoz és királyokhoz hasonlóan, és erősítette meg a küldetéséhez szükséges adományokkal. Jézust a „Krisztus” görög névvel is illetjük, ami eredetileg nem tulajdonnév volt, hanem egy cím. Jelentése „felkent”, amelynek héber megfelelője a messiás. Jézus Krisztus neve ilyen értelemben magában foglalja a Szentlélektől való felkentiséget. Fontos ugyanakkor megjegyezni, hogy Jézust fogantatásától kezdve az Egyház felkentként, azaz Krisztusként tisztelte. Tehát nem a jánosi keresztség révén vált azzá. A Jordán folyóban történt esemény mégis nagyon fontos volt számára, ott új módon töltötte be őt a Szentlélek.

A názáreti zsinagógában Jézus önmagára értelmezte Izajás próféta szavait: „Az Úr Lelke van rajtam; azért kent föl engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és látást a vakoknak, hogy szabadon bocsássam a megtörteket, és hirdessem az Úr kedves esztendejét” (Lk 4,18-19). Jézuson tehát az Úr Lelke volt, Isten kente fel őt, s ezzel alkalmassá tette szabadító küldetése teljesítésére.

Az egyházatyák a Szentlelket magát tekintették a kenetnek. Az olajjal megkent bőrfelület képe szimbolizálta számukra Krisztus és a Szentlélek szoros kapcsolatát.

Nisszai Szent Gergely gyönyörűen fogalmaz: „A kenet (...) jelentése az, hogy ne gondoljunk semmiféle távolállást a Fiú és a Szentlélek között; mert miként a test bőre és az olaj kenete között sem az értelem, sem az érzékek semmiféle köztes dolgot nem ismernek, így elválaszthatatlan a Fiú kapcsolata a Szentlélekkel” (KEK 690). Krisztust és a Szentlelket tehát elválaszthatatlannak látták.

Nem véletlenül, mert Jézus „telve Szentlélekkel” (Lk 4,1) és a Lélektől vezetve végezte küldetését. Az ördögöket is Isten Lelkével űzte ki (vö. Mt 12,28). Jézus tehát a Szentlélektől eltelt ember, aki halála előtt megígérte, majd feltámadása után megosztotta Lelkét a tanítványaival is. A keleti Egyház hagyománya különösen is gazdag szentlelkes vonatkozásokban. Jézust, mint a legkiválóbb Lélek-hordozót tekintik. Érdemes lehet nekünk is ilyen módon szemlélni Jézust: a Szentlélekkel teljesen betöltött embert, a Szentlélek hordozóját.

A Szentlélek a liturgiában

Szentlélek ott van az üdvösségtörténet minden részletében. Szent Iréneusz, a II. század nagy teológusa használta azt a szimbolikus képet, miszerint a Fiú és a Szent-

lélek az Atya két karja, amellyel az emberiség üdvösségén dolgozik. Ez a kép jól kifejezi, hogy amint a dolgozó ember két keze összehangoltan tevékenykedik egyetlen célért – jóllehet különböző és egymást kiegészítő módon –, hasonlóképpen a Szentlélek is mindig Krisztussal együtt tevékenykedik, sohasem tőle függetlenül. Jézus ígérete szerint a Lélek fogja emlékeztetni a tanítványokat az ő szavaira (vö. Jn 14,26). A Lélek tehát Jézusról tesz tanúságot (Jn 15,26). A Szentlélek nem önmagáról beszél, hanem Krisztusról (vö. Jn 6,13). Ezért is van, hogy az isteni személyek között a Lélek a legtitokzatosabb, a legrejtettebb. A nagy domonkos teológus, Yves Congar mondta, hogy a Szentlélek az, aki sosem mondja, hogy „én”. A Lélek sokkal inkább azt mondja: Jézus Krisztus. Jézus üzenetét, titkát, személyét hozza közelebb az emberek szívéhez. A Lélek az, aki megteremti az egységet a hívek és Krisztus között, és ugyanő a hívek egymással való egységének létrehozója is. Mindennek különleges helye a liturgia.

A liturgia nem csak a közösség cselekvése, hanem a Szentléleké is. Közös műről van szó, sőt az igazi „alkotómester” (vö. KEK 1091) a Szentlélek, aki a „liturgiában Isten népe hitének pedagógusa.” Mert „Ő készíti elő az Egyházat, hogy Urával találkozzék; emlékezteti a hívő közösséget Krisztusra, és hirdeti Őt; átváltoztató erejével jelenvalóvá és aktuálissá teszi Krisztus misztériumát; végül mint a közösség Lelke összekapcsolja az Egyházat Krisztus életével és küldetésével” (KEK 1092). A Szentlélek tehát a jó pedagógushoz hasonlóan fokozatosan vezeti el a híveket a Jézussal való találkozásra: felidézi a Mester szavait és megnyitja számukra Jézus életének titkát. Lehetővé teszi a belépésünket Isten titkának örök jelenébe, részesévé, kortársává tesz bennünket az evangéliumi történeteknek. Ennek az aspektusnak nagyon nagy jelentősége van. A liturgia nem csak emlékezés a múlt történeteire, hanem e történetek mintegy jelenvalóvá is válnak a Szentlélek által. Jézus kortársaivá válunk, mint az apostolok és az evangéliumok szereplői. A Szentlélek által áthatott liturgia révén nem vagyunk igazán hátrányban azokhoz képest, akik testi szemeikkel látták Jézus csodáit, hallották szavait, vettek részt az utolsó vacsoráján. A Szentlélek megnyitja nekünk az időt, mintegy feltöri a jelent és a múltat elválasztó évszázados falat és odavisz bennünket Jézushoz. Szinte földi életének részesévé tesz bennünket.

Csak megjegyzem, hogy a szentignáci lelkigyakorlatok során is, amikor a lelkigyakorlatozó Jézus életének eseményeit szemléli az elmélkedő ima során, valami hasonló történik. A Szentlélek segíti az imádkozó embert abban, hogy valóban beléphessen az evangéliumi történetbe.

Anyák napi ima

Mindenható Istenem!

Köszönöm, hogy olyan édesanyát adtál nekem, aki megtanított engem legelőször is imádkozni. Áldd meg őt, és áldj meg minden édesanyát, akik az anyai méltóságban részesültek, és vállalták mindazokat a fáradságokat, amelyeket értünk tűrni és szenvedni kellett.

Óvd meg őket, ahogyan ők óvtak bennünket minden veszélytől. Lemondva minden kényelemtől. Add Istenünk, hogy minden édesanya a Te Szíved szerint nevelje gyermekeit! És áldd meg kérünk, a nagymamákat is, akik nekünk szüleinket felnevelték.

Boldogságos Szűzanyánk, Hozzád fordulunk. Fogadj minden édesanyát anyai palástod alá, segítsd őket, hogy olyan szeretettel gondozzák gyermekeiket, amint Te gondoztad egyszülött Szent Fiadat. Növelj az édesanyánkban is, bennünk is a hitet, a reményt és a szeretetet, segíts, hogy soha el ne veszítsük ezt.

Taníts meg arra, hogy Istenben bízva boldogok legyünk minden veszélyben, s hogy egykor a fényes égi hazában Veled együtt dicsőíthessük a teljes Szentháromságot. Ámen

VIGASZ A BAJBAN

Nehéz néha megérteni, hogy miért bántják egymást az emberek, amikor jók is lehetnének egymáshoz. A gyerekek meg átveszik a felnőttektől ezt a magatartást.

Sok imádság és a hosszú betegség várakozása után végre Évi felépült és már újra járhatott iskolába. A doktor bácsi azonban eltiltotta a nehéz munkától, és így nem tornázhatott a többiekkel.

Sajnos sok lánynak már tíz éves korára a szülei igen drága ékszereket vettek. Ezeket viszont nem tűrte a gyerekeken a tornatanár, mert balesetveszélyesek voltak, ezért Évire bízták, hogy vigyázzon rájuk, mert mindig a "felmentettek" őrizték a drága órákat, köves gyűrűket. Egyik nap nagy baj lett, mert az egyik lány vastag arany gyűrűje eltűnt. Az egész lányosztály azt kereste tornaóra után az öltözőben, de a gyűrű sehol!

A tornatanár ráripakodott Évire: - Hova tetted azt a gyűrűt?!

A kislány nagyon megijedt, mert éppen elég baj volt az neki, hogy a gyűrűt hiába keresik, és ő is tudja, hogy odaadta neki az a lány, most még a tanár is hibáz-

tatja. A tanár persze dühös volt, nemcsak azért, hogy nincs meg az ékszer, hanem azt is morogta magában: „Minek kell egy tízéves gyereknek vagyont érő ékszerrel iskolába járni! Ostoba szülők!”

A többiek már elmentek, a gyűrű tulajdonosa kiabálva: „Ezt ki fogod fizetni!!! Keresztanyámtól kaptam! Majd elmennek az anyámék hozzátok, és megfizetitek!”

Évi, szegény tovább keresgélt az üres öltözőben: még egyszer elhúzott minden padot, minden rést, sarkot átkutatott. „Hallottam volna, hogyha kiesett!” — gondolta, és a könnyeivel küzdött. „Hogyan is fizethetnék meg anyukámék?! A kórházi kezelés is sokba került!” Amúgy sem voltak Éviék gazdagok, de a szegyenkezéstől is kétségbe esett: „Mi lesz, ha tényleg beállítanak az osztálytár-sam szülei hozzánk, hogy fizessük ki a drága gyűrűt?”

Most már neki is haza kellett indulnia. Az iskolaajtóban még ott ácsorgott az osztály fele, és amikor kilépett, a többiek elhúzódtak tőle, de még elmenőben hallotta a félhangos megjegyzést: „Biztos, hogy ellopta!” „Egész biztos!” — erősítette meg egy másik hang.

Sírva ért haza. Édesanyja épp a nagymosással foglalatосkodott, rögtön mondta is: - Évikém, vedd le a köpenyedet, kimosom, mert éppen a sötét ruhákat mosom.

Gépiesen levette a köpenyt, ebédelni nem volt kedve, hangtalanul ment a szobába. Pár perc múlva édesanyja kiáltott be hozzá: - Évikém! Mi ez a kemény a köpenyedben? Szaladt máris ki. Hát a gyűrű! A gyűrű volt a felső zsebében. Illetve a felső zsebének volt még egy rekesze, amibe íróeszközt lehetett tartani. A gyűrű ott volt! Beszorult a keskeny zsebecske aljába!

Azonnal rohant vissza az iskolába, és elmondta a tornatanárnak, ami történt, majd átadta a gyűrűt. A délutáni napsütésben indult haza ismét, sokkal könnyebb lélekkel, mint egy órája. Csak a szíve fájt kicsit a szomorúság miatt: Miért nevezték tolvajnak a többiek?! Hiszen ő az osztály legjobb tanulója! Az első félévet a kórházban töltötte, mégis utolérte a többieket a tanulásban! Szegények, az igaz, de neki mindig tiszta a cipője-ruhája, és az édesanyja reggelente a hosszú szőke copfjait szépen kifésülte, befonta, és fényes fehér szalagot kötött bele!

Ahogy bandukolt hazafelé, eszébe jutott a tegnap este. Az esti áhítatnál apukája szokott olvasni a Bibliából. Amikor elolvasta az igét, hozzáfűzte: „Az emberek jó része nem igazságos, mert az irigység és a saját rossz hangulatuk, keserűségük arra ösztökéli őket, hogy másokat bántsanak.” De mi ne törődjünk ezzel, beszéljünk mindig kedvesen, úgy, ahogyan az Úr Jézus, akit sokkal többet bántottak, mint minket, mégis kedves maradt és türelmes”. Ezt az igét olvasták tegnap este: „Az igaz ember kedvesen tud szólni, a bűnösök szája pedig csak álnokul”. Példabeszédek könyve 10,32.

G y e r m e k o l d a l

A kalózok kincse

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három kalóz: Jobbszem, Balkéz és Fálláb. Egy feketevitorlás kalózhajón éltek, és békésen fosztogatták az óceán többi hajóját.

Így teltek az évek, míg egy este Jobbszem megszólalt: - Kedves testvéreim, Balkéz és Fálláb! Eleget fosztogattunk már.

- Eleget fosztogattunk! Eleget! - helyeselt a másik kettő.

- Kezdjünk új életet! - folytatta Jobbszem. - Keressük meg a Kopaszkalóz-szigetet, ássuk ki a titkos kincset, aztán telepedjünk le, és éljünk úgy, mint a rendes emberek.

- Jól van! - mondta a másik kettő. Mikor ezt így megbeszélték, bevonták a fekete vitorlát, és fölhúzták a fehérét. Megfordították a hajót, s elindultak nyugat felé, hogy megkeressék a Kopaszkalóz-szigetet.

Hetvenhét nap hajóztak, hetvenhét hajóval találkoztak. A hetvennyolcadikat megszólították:

- Hahó! Erre van a Kopaszkalóz-sziget?

- Halihó! Erre nincs! – válaszolták a hajóról.

Megfordult erre Jobbszem, Balkéz és Fálláb, és tovább vitorláztak dél felé.

Hétszázhetvenhét nap hajóztak, hétszázhetvenhét hajóval találkoztak.

A hétszázhetvennyolcadikat megszólították:

- Hahó! Erre van a Kopaszkalóz-sziget?

- Halihó! Erre nincs! – válaszolták a hajóról.

Újból megfordult Jobbszem, Balkéz és Fálláb, és tovább vitorláztak kelet felé.

Hétezer-hétszázhetvenhét napig hajóztak, hétezer-hétszázhetvenhét hajóval találkoztak. A hétezer-hétszázhetvennyolcadikat megszólították:

- Hahó! Erre van a Kopaszkalóz-sziget?

- Halihó! Erre van, erre! Mi is éppen oda tartunk! - válaszolták a hajóról.

- Megálljatok!! – kiáltotta Jobbszem, Balkéz és Fálláb.

- A Kopaszkalóz-sziget a kalózoké!

- Tudjuk! Azért megyünk oda!

Akkor látta Jobbszem, hogy a hétezer-hétszázhetvennyolcadik hajó vitorláján halálfej és lábszárcsont éktelenkedik.

- Kalózhajó! - mordult Balkéz, és megragadta a mordályát.

- Kalózhajó! -füstölt Fálláb, és nagyot koppantott a falábával. Akkor már rájuk is csaptak a kalózok.

- A jobbszárny az enyém! - kiáltotta Jobbszem, és aprította a jobbról zúduló kalózokat, mint a fodros káposztát.

- A balszárny az enyém! - harsogta Balkéz, és püfölte a balról érkező támadókat, mint a tollasvánkost.

- A közepe az enyém! - koppantott a falábával Fálláb, és elsütötte a nagyágyút, bele a közepébe.

Vad csata kezdődött. Villogtak a szablyák, suhantak a török, pufogtak a pisztolyok, dörgött az ágyú. Hétszer hét kalózt szerelt le a jobb oldalon Jobbszem, hétszer hetet vert vissza a bal oldalon Balkéz, és hétszer hetet teremtett oda a középén Fálláb.

Megzavarodtak a kalózok: csak nem bánik el velük világ csúfjára három hitvány hajóslegény?

Honnan is sejthették volna, hogy az a három hitvány hajóslegény nem más, mint Jobbszem, Balkéz és Fálláb, az óceán rémei! Jobban ismerték ők hárman a kalózhuncutságokat, mint a világ összes kalóza együttvéve! Addig-addig, míg a támadók szégyenszemre szedték az irhájukat, s az első széllel elszeleltek.

Jobbszem, Balkéz és Fálláb győztesen kötöttek ki a Kopaszkalóz-szigeten. Úgy léptek a lakatlan földre, mint akik hazaérkeztek.

Köröskörül kietlen kopárság fogadta őket.

Ásót fogtak, és izgatottan keresni kezdték a titkos kincset.

Estére felásták a sziget egynegyedét. Reggelre felásták a sziget felét. Másnap estére felásták az egész szigetet.

Az utolsó sziklakő alatt végre egy pántos vasládát leltek.

- Nyisd ki! - tolta oda Jobbszem Balkéznek.
- Nyisd ki te! - tolta tovább Balkéz Fállábnak.
- Nyisd ki te! -tolta vissza Fálláb Jobbszemnek.

Jobbszem a kalózkésével meg egy jókora kővel leverte a hét lakatot a vasládáról. Balkéz felnyitotta a tetejét. Fálláb belenézett...

- Mi ez?! - üvöltötte csalódottan. - Hol az arany?! Hol a rubint?! Hol a gyémánt?! - Nagy halom sárgás magot szórt a ládából a földre. A mag szaporán szállt a szélben.

Hiszen ez búza! Ó jaj! - jajgatott Balkéz.

Búza! Közönséges búza! - tépte a haját Fálláb.

Bánatukban, hogy kincs helyett búzát találtak, szétszórták a magot a Kopaszkalóz-szigeten. Aztán elvackolták magukat, és kimerülten aludtak hét nap, hét éjszaka. Látni sem akarták a világot.

Nyolcadik reggel arra ébredtek, hogy a kietlen Kopaszkalóz-sziget kizöldült. A szétszórt búzamag kihajtott, szárbaszökkent, és zöldellt, mint a zöld smaragd.

- Lehet, hogy mégiscsak kincset találtunk? - csodálkozott Jobbszem.
- Kincset! - rágcsált egy búzalevelet Balkéz.
- Ebből még kenyeret sütünk! – toppantott Fálláb.

Még aznap partra vontatták a hajót, házat eszkábáltak belőle, és azóta Jobbszem, Balkéz és Fálláb a sziget urai. A sziget sem kopár többé, mert a három barát minden évben elveti és learatja a titkos kincset, melyet a búzaszemben leltek meg. Aki kalózkenyeret akar enni, keresse meg őket!

Minden rajtad múlik!

Egy okos, ügyes, de nagyon szegény sorsú fiú sokat töprengett a jövőjén. Édesanyja már évekkorábban meghalt. Édesapja gondoskodott róla, aki egy nagyvállalat egyik gyárában egyszerű munkásként gürccolt kora reggeltől napestig.

A fiú sokszor érezte igazságtalannak az életet: Miért van az, hogy egyesek olyan gazdagok, semmi gondjuk sincs, minden csak úgy az ölükbe hullik, ők meg annyira szerencsétlenek, hogy olykor még ennivalóra is alig telik?

Szerette volna, ha neki nem olyan nyomorúságos sors jut majd felnőtt korában, mint édesapjának. Almodozott a jövőről, de még jobban szeretett volna valami bizonyosat tudni. Ezért hát elment egy híres jóvendőmondóhoz, hogy jósolja meg neki a jövőjét. Vajon mire fogja vinni? A jóvendőmondó kissé elbeszélgetett a fiúval, majd átható tekintettel a szemébe nézve ezt mondta: „Te lehetsz annak a nagyvállalatnak a vezérigazgatója, ahol most apád gyári munkásként dolgozik.”

A fiú szíve repesett az örömtől. Elsétált a vállalat székházához, föltekintett a magas irodaépület fénylő ablakaira, és már látta magát a széles, puha bőrfotelben, a perzsa-szőnyeggel borított hatalmas szobában, amint éppen leveleket diktál a titkárnőjének. Ettől kezdve napról-napra jobban beleélte magát ebbe a csodálatos jövőképbe. Az iskolába már nem járt el, a tanulást abbahagyta. „Minek? Ha úgy is én leszek a vezérigazgató” – gondolta. Édesapjának sem segített az otthoni tennivalókban. Méltóságán alulinak érezte a kétkezi munkát. Lenézte apját, aki végül is „csak egy gyári melós”.

Így teltek-múltak az évek. A fiú csak csavargott az utcákon, sokszor elsétált az irodaházhoz, mutogatta a haverjainak a csillogó ablakokat, amelyek mögött egyszer majd ő lesz az úr. A barátai azonban kinevették. A megígért szép jövő valóban sehogy sem akart bekövetkezni. Amikor a fiú felnőtt lett, az apja meghalt. Nem volt munkája, jövedelme, így hamarosan utcára került. Kocsmázni kezdett, rossz társaságba keveredett. Egyre lejjebb süllyedt, egyre züllöttebben élt. Újabb évek elteltével lassan maga is ráébredt, hogy ebből a vezérigazgatóságból semmi sem lesz.

Egyik reggel, mámorából ébredve hirtelen megpillantotta az utcán a jóvendőmondót. Odalépett hozzá, megragadta a karját és durván rázni kezdte: „Maga hazudott nekem! Azt ígérte, egy nagy vállalat vezérigazgatója leszek és nézze meg, mi lett belőlem!!” A jóvendőmondó egy darabig bámulta a züllött csavargót, míg végre derengeni kezdett neki, hogy ki is állhat előtte. Végül így szólt: „Nem, dehogyis mondtam azt, hogy vezérigazgató leszel! Azt mondtam, hogy az LEHETSZ!”

Isten minden nap lehetőségeket ad nekünk, hogy kamatoztassuk azokat a talentumokat, amelyeket adott és éljünk azokkal a kegyelmekkel, amelyekkel nap, mint nap megajándékoz. Ő hisz bennünk! Vajon elhiszem-e, hogy mellettem van minden nap? Figyelek-e a szavaira és az ajándékaira? Vagy azt gondolom, hogy majd az ölembe hullik minden, amit szeretnék?

Ezzel a terápiával visszahozható a házasság a szakadék széléről

„Vannak sebek, amelyekre az idő önmagában biztosan nem gyógyír” – véli dr. Török Szabolcs, a Semmelweis Egyetem Mentálhigiéné Intézetének docense, családterápiás mesterképzésének szakfelelőse, aki család- és párterapeutaként az érzelmekre fókuszáló párterápiás módszer elkötelezett hazai képviselője. Az EFT nem valamiféle csodaszer, amitől azonnal rendbe jön a házasságunk, de sokaknak segített már, akik időt, energiát nem kímélve küzdöttek a kapcsolatukért. Ma, amikor Magyarországon tízből hat esküvőt válás követ – és ki tudja, hány házasság létezik csak papíron –, különösen jól jön a segítség.

– Rengetegen foglalkoznak ma már a megromlott párkapcsolatok „gyógyításával” a mediátoroktól kezdve a pszichológusokon át a családterapeutákig. *Az Érzelem Fókuszú Párterápia (EFT)* miben különbözik a többi segítő tevékenységtől?

– A kötődéseméleten alapszik. Régen erre a lélektan, a különféle pszichológiai irányzatok úgy tekintettek, hogy ez igazából csak gyerekkorban fontos, és alapvetően szülő-gyermek viszonylatban értelmezték. Egy gondoskodó szülő nemcsak a fizikai szükségleteket elégíti ki, hanem az érzelmieket is, mindig lehet hozzá fordulni vigaszért, tanácsért, megértésért. A felnőttekről sokáig azt gondoltuk, hogy nekik erre már nincs szükségük, hisz a szüleikről „leválva” képesek a saját lábukra állni, és ez részben így is van.

Az EFT annyiban hoz újat ezen a téren, hogy azt mondja: lehet, hogy akkor érthetjük meg igazán a párkapcsolati drámákat, küzdelmeket, ha kötődő kapcsolatként tekintünk egy tartós párkapcsolatra is.

Mert a kötődési vágyaink és erre a fajta biztonságra való törekvésünk tulajdonképpen felnőttkorban is alapvető igényünk. Azok a párok, akik ebbe a vágyott biztonságba időről-időre vissza tudnak találni, egy-egy nehézség, konfliktus után, szoros szövetséget alakítanak ki, és ezáltal a kapcsolatuk megerősödik, ellenállóbbá válik.

– Akinek gyermekként nem alakulhatott ki egészséges kötődése a szüleihez, felnőttként képes lehet kötődő párkapcsolatban élni?

– Ha a korai kapcsolatainkban nem alakult ki a biztos kötődés, az, hogy a másokra mindig lehet számítani, mert fontos vagyok neki, érdekli, hogy mit érzek, ha bajban vagyok, segít stb... Tehát, ha ezt a fajta biztonságot valaki nem tapasztalhatta meg gyerekként, akkor a felnőtt kapcsolataiban is megjelenhet a bizalmatlanság, a „nem vagyok elég fontos” érzése, a csalódástól való, sokszor alaptalan félelem. Egyéni terápiában is mód van ennek a korrekciójára, de párterápiában még inkább. Ami egy korábbi, gyermekkori szoros kapcsolatunkban sérülést szenvedett, a felnőtt kapcsolatunkban begyógyulhat.

– Az Érzelem Fókuszú Párterápia nem tekint semmilyen érzésre hibás érzésként. Ha valamit érzünk, annak általában jó oka van.

Dr. Susan Johnson pszichológus, párterapeuta egyszer azt mondta, hogy élete során rengeteg irracionális gondolattal találkozott már, de irracionális érzéssel még so-

sem. Tegyük fel, hogy a gyermekkori tapasztalatai hatására valakiben erős negatív érzéseket kelt, ha a társa késve érkezik haza a munkahelyéről – úgy érzi, hogy nem figyel rá, nem fontosak számára az ő érzései, igényei – és a csalódottsága, fájdalma számonkérésben, panaszkodásban fejeződik ki, merthogy azt, ami valójában benne van, nem tudja elmondani. Mindez a társában kelthet egy olyan érzést, hogy „már megint nem csináltam valamit jól, nem vagyok elég jó, nem tudok megfelelni itthon is és a munkámban is”.

Ha a férj folyton csak a kritikát hallja a feleségétől és nem tud a viselkedése valódi motivációiról, mögöttes okairól, akkor lehet, hogy visszavonulással, szótlanossággal, munkába temetkezéssel fog reagálni erre a helyzetre. A felek elkezdik *nem jól* olvasni és érteni egymást, és ez folyamatosan növeli a távolságot köztük. A férj viselkedése tovább mélyíti a feleség bizonytalanságát, ami további feszültséget, ingerültebb számonkérést szülhet, mire a férj még inkább hátrébb vonul... Az ilyen jellegű örvények rátelepednek a kapcsolatokra, és a tragikus az, hogy ezt egyik fél sem akarja, de tenni sem tudnak ellene, fennmarad, noha nem ez a céljuk. Ilyenkor néha egy külső személy az, aki segíthet kilépni ebből a negatív spirálból.

Ha valaki sokáig igyekszik megtalálni a társával az újrakapcsolódás lehetőségét, de folyamatosan falakba ütközik, abba bele lehet fáradni. Az „*Ölelj át*” program első lépéseként a párok ahhoz kapnak segítséget, hogy ami egy vita hevében újra és újra, mintázatszerűen megtörténik köztük, azokat a bizonyos ördögi köröket, negatív spirálokat meg tudják szakítani. A kilépés ezekből csak együtt sikerülhet. Ha az egyik azt mondja, hogy én ilyenkor egy szót sem szólok, nehogy még nagyobb konfliktus legyen, noha jót akar, olajat önt a tűzre.

Ha a gyakorlatok során a pár tagjainak sikerül az ördögi párbeszédeiket felismerniük és uralniuk, majd ki is tudtak lépni belőlük, akkor az ebből fakadó biztonságra építkezve nyílik meg igazán annak a lehetősége, hogy a mélyebb érzéseikkel, szükségleteikkel, vágyaikkal tudjanak a másik felé fordulni. Itt, a program második szakaszában van mód arra is, hogy visszatérjenek együtt, korábbi kötődési sérüléseikhez, és eljussanak az igazi megbocsátásig, begyógyítva az egymásnak okozott sebeket.

(Részletek a könyvből - Harmat Kiadó, 2018)

A SZERETETRŐL

A szeretet sokunk számára bizonytalan fogalom; nem igazán tudjuk, mit jelent, amikor beszélünk róla. A szeretet az egymás iránti legmagasztosabb érzés, és az Úr Jézus szellemileg azt igényli, hogy ez a szuverén elsőbbség Őt illesse meg (Lk14,26). Ha a „szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által” (Róm 5,5), akkor nem nehéz Őt az első helyre tenni.

De ezt gyakorolnunk kell, hogy lássuk azokat munkálkodni az életünkben, hogy „általuk isteni természet részeivé legyetek” (vö.: 2Pt 1,3-11).

Az első, amit Isten tesz, a kétszínűség, a büszkeség és az önteltség eltávolítása az életünkből.

A Szentlélek feltárja előttünk, hogy Isten nem azért szeret bennünket, mert szeretetre méltók voltunk, hanem, mert természetéből eredően teszi ezt. Most arra utasít, hogy az Ő szeretetét gyakoroljuk mások iránt, és azt mondja: „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” (Jn 15,12).

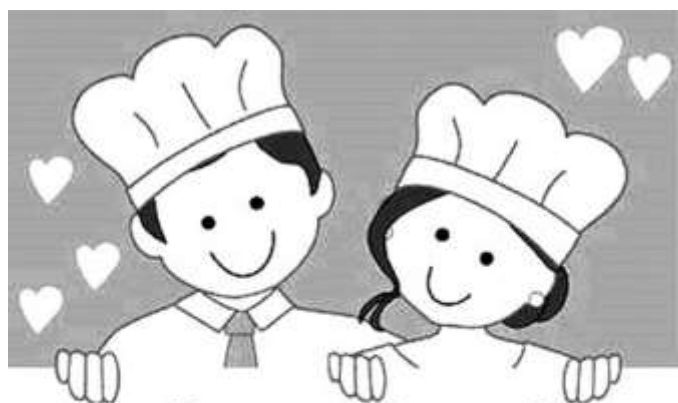
„Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetem-ben” (Jn 15,9). Ez a fajta szeretet nem pártfogolja a szeretetlenséget – ez az Ő szeretete, és bizonyítékul fog szolgálni bennünk napról napra.

„...az Úr...türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesse- nek...” (2Pt 3,9), Nézzünk a szívünk mélyére, és jusson eszünkbe, milyen cso-

dálatosan törődött velünk! Az a tudat, hogy Isten határtalanul szeret bennünket, arra késztet, hogy hasonlóan szeressünk másokat.

Bosszankodhatunk például, ha egy szokatlanul fárasztó emberrel együtt kell élnünk. De gondoljuk csak meg, milyen bántóan viselkedtünk mi Isten-nel! Készen állunk-e teljesen azonosulni az Úr Jézussal, hogy élete és kedvessége folyamatosan betöltse lényünk- ket? A természetes szeretet és Isten mennyei szeretete csak akkor marad meg és növekedik bennünk, ha az szá-munkra táplálék. *A szeretet belülről fa-kad, de fegy- lem által kell gyakorolni.*

O. Chambers

A sikeres párkapcsolat hozzávalói:

1 csésze.....BIZALOM

2 csésze.....TÜRELEM

1 kanál.....KITARTÁS

1 csomag.....ÖLELÉS

2 csomag.....KEDVESSÉG

Keverjük össze törődéssel, szórjuk meg csókokkal és szeretettel süssük ki!

Ilyen hatással van az imádság a vérre - A kísérlet, ami mindenkit igencsak meglepett

*Sok hívő ember meg van róla győződve, hogy imádkozás közben
úgy fizikailag, mint lelkileg egyensúlyba kerül.*

Mihail Lazorik, egyetemi orvos és tanár, valamint homeopátiás orvos, elhatározta, hogy tudományosan bebizonyítja, hogy az ima, milyen gyógyító hatással van az emberi testre. Az ötlet, hogy azt is megvizsgálja, hogy milyen hatást gyakorol az ima az ereinkben folyó vérre, ezelőtt 15 évvel jött számára, mivel ő maga is hívő ember. A vizsgálatot diákjaival végezte és úgy döntött, hogy kísérletébe nem von be papokat, hogy nehogy részrehajlással vádolják. A kísérletben 15 férfi és nő vett részt, azzal a kikötéssel, hogy nem hozhatják nyilvánosságra a neveiket.

Az alanyok között volt ügyvéd, orvos, és egyszerű ember is, és néhányan közülük B hepatitisben vagy szívbetegségben szenvedtek. Meg kell jegyezni, hogy a vizsgálatot nem végezték egyidejűleg a csoport összes tagján, mert egy ilyen jellegű vérvizsgálat hosszú ideig tart. A tudósok kapilláris és vénás vért vettek az alanyoktól, és ezt követően elemzéseket végeztek.

Ezután a páciens vagy annak a rokonai 15-20 percig imádkoztak, gondolatban vagy fennhangon. Ez után újabb vérvétel következett, az eredményen nagyon elcsodálóztak a tudósok.

Összehasonlítva a leleteket, amelyeket az imádkozás előtt és után vettek a páciens-től azt találták hogy a fagociták száma meghatszorozódott!

„Az első páciens eredményein nagyon elcsodálóztunk. A férfi balesetet szenvedett, amelyben testvére elhunyt, őt pedig csontvelő gyulladással kezelték a balesetet követően. Amikor összehasonlítottuk a leleteket, amelyeket az imádkozás előtt és után vettünk a páciens-től, az találtuk, hogy a fagociták száma meghatszorozódott. Az imádkozásnak nemcsak a vérben található immunsejtekre van csodás hatása, hanem, amint utólag kiderült lényeges nyugtató hatást is gyakorol az idegrendszerre.” – nyilatkozta Mihail Lazorik.

A többi alany esetében is hasonló eredmények születtek, és ezzel bebizonyosodott az ima rendkívüli hatása. A tanulmányok igazolták tehát, hogy az ima olyan hatással bír az emberekre, akár az ópium, mivel olvasásakor a hangvibrációk olyan hatással vannak a testünkre, hogy általa megváltozik a vér szerkezete.

Mindezek ismeretében, ha egészségesek akarunk lenni, úgy fizikailag, mint lelkileg, szánjunk időt az imádkozásra. Ne feledjük el, hogy az ima nem más, mint a keresztény ember lélegzetvétele.

Szóval imádkozzatok a Jó Istenhez, és Ő megsegít benneteket!

Szentmise szándékok június hónapban

1. A „Szent Erzsébet” rózsafüzér csop. (Kriger Jánosné) élő Tagjai	
2. +Hajósi szülők, +gyermekük László és Károly, +Nagyszülők és összes +Hozzá tartozó	(9.00)
.....	(11.00)
.....	(19.00)
3. A „Szent Erzsébet” rózsafüzér csop. (Kriger Jánosné) +Tagjai	
4.	
5. +Sóki Károly 2. évf.	
6. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
7. +Rapavi József	
8. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért	
9. +Erzsébet és +Mihály szülők, és összes +Hozzá tartozó	(9.00)
.....	(11.00)
+Turai Oszkárné, testvére +Mária és +Szülők	(19.00)
10. +Fera Mihályné Hanák Erzsébet, +Férje, +Szülők, +József fiuk és összes +Hozzá tartozó	(9.00)
+Heik János, neje +Berta Julianna és +Hozzá tartozóik	(19.00)
11.	
12. A Szűzanya tiszteletére	
13.	
14. +Nagy János, neje +Huszka Julianna, +Fiaik és +Unokáik	
15. +Sörös István, +Neje, +Gyermekeik és +Szüleik	
16. Elsőáldozókért és Családtagjaikért	(9.00)
.....	(11.00)
+Kiss Sándor, +Felesége és +Sándor fiuk	(19.00)
17. A "Nagyhatalmú Szűz" rózsafüzér csoport (Gazdag Béláné) élő tagjai	
18. A "Nagyhatalmú Szűz" rózsafüzér csoport (Gazdag Béláné) +tagjai	
19-21.	
22. Hálából születésnapon	
23. +Zólyom Jánosné Mária és férje +János, +Testvérek, +Nagyszülők	(9.00)
.....	(11.00)
+Pasiák András	(19.00)
24. A családi békéért	
25. +Kriger Mihály, +Felesége, és gyermekeik, +Mihály és Felesége, és +István	
26. Kiss Károly 1. évf.	
27. +Fatter János jóbarát 6. évf.	
28. +Mihály paptestvér 20. évf.	
29. +Rozmüller szülők, +Fiuk +Unokájuk és +Menyők	
30. Az egyházközség júniusban +Hívei	(9.00)
.....	(11.00)
.....	(19.00)

Szép napunk van, nem igaz?!

A nap rosszul indult, s úgy tűnt, a folytatás sem lesz jobb. Bosszúsan, kialvatlanul gubbasztottam az autóbuszon, amely zsúfolt volt, mint mindig. A többi embernek se volt hangulata egy szót sem kinyögni. Csak a motor zúgása és a város zaja szűrődött be.

Egyszer csak az első székek valamelyikéről harsány hang zengett föl: „Jó reggelt! Szép napunk van, nem igaz?! Nézzék, milyen gyönyörűen süt a Nap! És milyen szép a tavaszi táj! Csodálatosak a virágok az ablakokban. Most megyünk el egy gyönyörű park mellett, színes madarak ugrándoznak az ágak között. Most meg a templom mellé értünk, hallják, milyen dallamosan zengenek a harangok?”

Az emberek egyre többen kapták fel a fejüket, hogy kinézzenek az ablakon. Néhányan gúnyosan vigyorogtak, s kezükkel jelezték, hogy bolondnak tartják az ismeretlenül és kéretlenül idegenvezetőnek felcsapott férfit. A többség azonban őszintén elmosolyodott, s itt-ott még spontán beszélgetések is kialakultak a buszon. Én is egészen felvidultam. Vártam, hogy mikor áll föl és akar leszállni a beszélő férfi, akinek eddig csak a hátát láttam. Kíváncsi voltam az arcára. Valóban, néhány megálló múltán felállt, és megfordult. Sötét napszemüveg volt rajta. Az ülés alól fehér botot húzott ki, s tapogatózva indult az ajtó felé. Vak volt.

Sokszor előfordul velünk, hogy annyira el vagyunk foglalva a magunk kis bajainkkal, problémáival, hogy észre sem vesszük mindazt a szépet és jót, ami körülvesz bennünket. Azokat a kegyelmeket, amelyekkel Isten nap mint nap megajándékoz bennünket!

A szilasligeti kápolnában - minden hónap első péntekén 17.00 órakor gyóntatás és áldoztatás van.

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>
Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **9.00 és 19.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **19.00**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**